

Vi har set pjecer, som er kommet i en lind strøm, også i forhold til eurovalgkampen, fra i særdeleshed Økonomiministeriet, som vi syntes i højere grad var valgmateriale end egentligt oplysningsmateriale, og vi har så diskuteret denne her annonce.

Det, der egentlig er ideen med det her, er at bede ministeren komme med en redegørelse om, hvorvidt den her måde at gøre tingene på i ministerens øjne er uproblematisk. Den situation, vi står i, og det, vi kan konstatere, er, at den udvikling, der er i brugen af embedsmændene, illustrerer noget problematisk, som vi må tage hånd om i forhold til, hvad vi ønsker for demokratiets vilkår i Danmark, og hvis ministeren er enig i det, ønsker vi selvfølgelig, at vi i fællesskab diskuterer, hvordan sådan et sæt spilleregler kunne se ud.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Spørgsmålet ligger jo meget tæt op af den forespørgsel, der er stillet til statsministeren og mig af hr. Frank Dahlggaard, og som er på dagsordenen i Folketinget den 16. januar.

Endvidere har statsministeren været inde på problemstillingen allerede i besvarelsen forrige onsdag her i Tinget. Her henviste statsministeren bl.a. til den betænkning, der i 1993 blev afgivet af DJØF's fagligt-etiske arbejdsgruppe om fagligt-etiske principper. Den er meget læseværdig, jeg vil meget gerne anbefale den.

Det fremgår klart af den betænkning, at embedsmænd ud over at redegøre for en sags faktiske omstændigheder, som det hedder, og de mulige løsninger også bør råde om sagens gennemførelse, herunder det taktisk-politiske. Råd om, hvorledes en sag bør præsenteres, hvordan f.eks. en forhandlingsfase kan tilrettelægges, er en del af rådgivningsopgaven.

Til rådgivning hører også rådgivning om og bistand til den mediemæssige behandling af sagen. Det er i virkeligheden meget, meget omfattende, hvad der står beskrevet i den pågældende betænkning. Det fremgår også klart af betænkningen, at en sådan rådgivning altid er blevet givet af de øverste embedsmænd, så det er der altså heller ikke noget nyt i.

Som sagt vil jeg meget gerne anbefale historiebøger og erindringer fra den tid, for at man kan få en fornemmelse af, hvad det egentlig er, der foregår i ministerier og altid har gjort det.

Jeg vil også gerne minde om den betænkning, som kom i maj 1998 på foranledning af drøftelser i Folketinget, og som behandler forholdet

mellem ministre og embedsmænd. Jeg vil specielt henvise til kapitel 6 i betænkningen, og jeg er sikker på, det vil give hr. Thulesen Dahl en god fornemmelse af, at der ikke er grund til at være bekymret for demokratiet.

Lad mig lige til allersidst sige, at det altså er helt normal praksis, og det forventes faktisk, at embedsmænd kan få ideer, der kan hjælpe ministeren – det er faktisk en del af det, der foregår hver dag – også til at svare her på onsdagsspørgsmål.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt allerførst takke ministeren for svaret, men sige, at ministeren jo gør det modsatte af det, jeg lagde op til i begrundelsen for mit spørgsmål, nemlig at jeg ønskede at se fremad – det er måske noget karakteristisk for Dansk Folkeparti – hvor ministeren skuer meget tilbage og ser på, hvad der har været i tiden forud, og hvordan man har gjort det der, og så er det vel godt nok.

Det er ikke mit udgangspunkt. Jeg synes, at der er en række problemstillinger, vi har kunnet registrere bl.a. i forbindelse med folkeafstemningen om euroen, hvor vi mener, at ministeriet, regering, ministrene har misbrugt embedsmændene.

Det er ikke sikkert, embedsmændene føler de er blevet misbrugt, men man har i hvert fald brugt embedsmændene ud over det, vi synes er ret og rimeligt, og hvor vi synes, at det var i regeringspartierne egne apparater og for egne midler, man burde have iværksat en række af de initiativer, man tog via regeringsapparatet.

Den problemstilling ønsker vi selvfølgelig ordentligt, seriøst debatteret med henblik på, hvordan man kan stille nogle tanker op for at undgå det fremover.

Jeg kan jo ikke andet end forstå ministerens besvarelse her i Folketinget i dag på den måde, at ministeren under ingen omstændigheder vil indgå i sådan en dialog om, hvordan man kan få sat sådan en grænse, men alene vil henholde sig til, at det går jo meget godt.

Jeg kan forestille mig en fremtid, hvor ministeren vil synes, det ikke er så godt, at en regering har sådan ubegrænset mulighed for at trække på embedsmandssystemet.

Sagen er vel også i forhold til demokratiet, at det i højere og højere grad bliver de her spin-doktors og medierådgivere ansat i ministerierne, der i virkeligheden kører butikken, og at det i mindre og mindre grad bliver det almindelige